

AITA ZUURRA ETA IRUR SEMEAK.

Aita batek zituen iru seme bein,
Ekien aur denboran baitzuen atsegin;
Gero eman diote ainbertze biotz min,
On guziez nagusi nai ziren egin.

Semeak mintzo ziren elgar aditurik:
Aita zaartu zare ez da progotchurik;
Landak eta dirua guretzat utzirik,
Obe duzu bakean deskantsu bizirik.

Zeren falta duzuen errazue aurrak,
Jan edan onak ala soineko ederrak;
Orai zueri utziz dretchoen indarrak,
Nork dauzkit chukaturen ondoko nigarrak?

Aita! zer uste duzu zikoitz batzu garen,
Zeren gatik ginuke nigarrrik eginen;
Ait'amenzat umeak biotz onak diren,
Menean eman arte ez duzu jakinen.

Baratze gibleko elorri churian,
Oatzeito bat zagok lau chori barnian;
To, ek eman detzagun kaiola batian,
Ait'amak az detzaten anditu artian.

Bea zozue orai kaiolan emanik,
Mokoak chabalduak nola daudenandik;

Ait'amak bazkarekin aldean jadanik,
Burasoak aurrentzat ola egiten dik.

Ume ek aski andi egin zirenean,
Kaiolatik zituen igorri airean;
Ait'amak ere artu segada batean,
Eta biak ezarri kaiola berean.

Ikusi ditutzue umeen artatzen,
Bi zaarrek lau gazte kaiolan bazkatzen;
Orai gaztek ait'amak badituzte azten,
Nik ere dauzkitzuet ontasunak uzten.

Semeak asi ziren keinuka elkarri,
Aitaren alki ortan zoin bear da jarri;
Bainan chori gazteak deus gabe etorri,
Eta zaarra gosez kaiolan erori.

Orra zein beratza den ait'amen biotza,
Ume gaichtoek ditek gogor eta otza;
Ortakotz izatu nauk buluzteko lotsa,
Beude ene alkia, landak eta poltsa.

Zeru lurrek ez ditek nioiz makurtzerik,
Gidari dutelakotz Jainkoa bakarrik;
Oro nagusi diren etche batek ez dik,
Bet̄irisantseneko bideaz bertzerik.

Zenbat zaar munduan goizik buluziak,
Laidoen jasaiteko menera jautsiak;
Manatzeko dretchoak bertzeri utziak,
Ongi egin ondoan gaizki ikusiak.

P. DIBARRART.

